

N:o 16.

Ank. till Riksd. Kansli den 8 April 1880, kl. 2 e. m.

*Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Betänkande N:o 6,
i anledning af väckt motion om underdånig skrifvelse an-
gående ändring i 23 § af nu gällande Fiskeristadga.*

Under 1879 års riksdag inlemnades i Andra Kammaren en motion, hvori Herr C. J. Ödman på angifna skäl föreslår, att 23 § i Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852, som med det tillägg, som finnes infördt i Kongl. kungörelsen af den 10 Mars 1865, nu lyder sålunda:

»Fiske efter hummer må ej idkas från och med den 1 Juli till och med den 15 September.

Fiske efter ostron må ej idkas från och med den 1 Maj till den 1 September. Ej heller må vid ostronfiske ostron, som i diameter eller bredd icke hålla en och en half decimaltum, fångas, utan skola, när ostron af mindre storlek än nu nämndt är vid sådant fiske upptagas, desamma genast åter utkastas på stället, der de upptogos.» —

mätte erhålla följande förändrade lydelse:

»Fiske efter hummer må icke idkas från och med den 1 Juli till och med den 15 September, samt likaledes fiske efter ostron icke idkas från och med den 1 Maj till och med den 1 September.

Ej heller må vid hummerfiske hummer, som i längd icke håller sju och en half decimaltum, beräknadt från ögonen till ändan af stjerten,

eller vid ostronfiske ostron, som i diameter eller bredd icke håller två decimaltum, fångas, utan skola, när hummer eller ostron under denna storlek upptagas, desamma genast åter utkastas på stället, der de upptogos.»

Med erkännande af det berättigade i såväl syftet som motiveringen af denna motion ansåg det Utskott, till hvars behandling den hänvisades, sig dock icke kunna tillstyrka bifall till densamma, hufvudsakligen af det skäl, att Riksdagen den 22 Maj 1878 i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhållit, att Kongl. Maj:t genom sakkunnige personer täcktes låta företaga en fullständig revision af Fiskeristadgan jemte öfriga författningar, som beröra fiskerinäringen. Denna Utskottets afstyrkande hemställan blef af Andra Kammaren godkänd.

Då emellertid, så vidt känt är, någon åtgärd i och för åstadkommande af en revision eller omarbetning af Fiskeristadgan ännu icke blifvit utaf regeringen vidtagen, så har Herr *A. P. Lind*, på uppmaning af en stor mängd fiskare och fiskhandlare från Bohuslän samt med åberopande i öfrigt utaf de af Herr Ödman sistlidet år angifna skäl, uti en i Andra Kammaren inlemnad och till Utskottet hänvisad motion (N:o 145) föreslagit,

att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Hans Maj:t utfärda kungörelse om ändring af Fiskeristadgan den 29 Juni 1852 § 23, så att denna § må erhålla följande lydelse:

»Fiske efter hummer må icke idkas från och med den 1 Juli till den 1 Oktober, samt fiske efter ostron icke idkas från och med den 1 Maj till den 1 September.

Ej heller må vid hummerfiske hummer, som i längd icke håller sju decimaltum, beräknadt från hufvudets spets till ändan af stjerten, och vid ostronfiske ostron, som i diameter eller bredd icke håller 2 decimaltum, fångas, utan skola, när hummer eller ostron under denna storlek upptagas, desamma genast åter utkastas på stället, der de upptogos.»

Vid en jämförelse emellan Herr Ödmans motion förlidet år och Herr Linds nu ifrågavarande visar sig, att beggedera äro alldeles öfverensstämmande med afseende på ostronfisket, för hvilket de, utan att föreslå någon förlängning af fridlysningstiden, blott påyrka den ändring af nu gällande bestämmelser, att minimimåttet för fångstgiltigt ostron höjes från 1½ till 2 decimaltum.

Angående hummerfisket åter, så skilja sig de begge motionerna ifrån hvarandra först med afseende på fridlysningstiden deruti, att Herr Lind vill hafva denna tid förlängd från den 15 September till den 1 Oktober,

då deremot Herr Ödman, ehuru han anser en sådan förlängning önskvärd, dock icke yrkar på antagande af någon lagbestämmelse derom. I afseende på den minimistorlek, som vid fångst af hummer bör fastställas, så vill Herr Ödman i sin motion hafva densamma bestämd till $7\frac{1}{2}$ decimaltum, räknadt från ögonen till stjertändan, af det skäl, att lagen om försäljning af hummer i England bestämmer ifrågavarande storlek till 8 engelska tum, som han anser motsvara $7\frac{1}{2}$ decimaltum. Herr Lind åter vill hafva detta minimimått fastställt till 7 decimaltum, därför att uti en till honom från en mängd fiskare och fiskhandlare inlemnad skrifvelse sistnämnde storlek anses såsom den rätta.

Att både ostron- och hummerfiskena på senare tider så försämrats i vårt land, att deras fortfarande bestånd på ett betänkligt sätt hotas, såvida icke några åtgärder till deras skyddande *snart* vidtagas, det bevisas bland annat utaf de förnyade motioner om förändrade lagstadganden för dessa fisken, som till Riksdagen inlemnats, äfvensom af de uttalanden, som blifvit gjorda af fiskeribefolkningen i Bohuslän, den provins i vårt land, der de mest inbringande ostron- och hummerfisken hittills bedrifvits. — I den skrifvelse, som blifvit aflemnad till motionären, Herr Lind, och som är undertecknad af mer än 100 fiskare och fiskhandlare, förekomma härom följande ord: »Om hummerfisket får bedrifvas hädanefter som hittills eller medelst ynglets uppfångande, skall åtminstone Bohuslänska skärgården *snart* — då det under de senaste åren visat sig, att hummern blifvit allt mindre och mindre för hvarje år — vara rensad från denna fisksort» o. s. v. I dessa ord angifves säkerligen den väsentligaste orsaken till både ostron- och hummerfiskets försämring, som, enligt Utskottets förmenande, ligger deruti, att intet lagstadgande finnes, som förhindrar fångst af för små och värdelösa exemplar af dessa begge djurslag. Man behöfver blott se på storleken och beskaffenheten af de ostron och hummer, hvilka nu i handeln förekomma, för att finna, att många af dem äro så små, att de knappt kunna anses för annat än yngel, och sålunda aldrig borde få fångas eller säljas.

Hvad särskildt angår ostronfisket, så torde det nu bestämda minimimåttet för fångst af detta djur eller $1\frac{1}{2}$ decimaltum vara i regeln alldeles för litet. Att det kan finnas ostron af sistnämnda storlek, tjenliga att äta, vill Utskottet visserligen icke förneka, men dylika fall torde dock böra anses som undantag, hvarföre önskligt vore, om detta mått kunde höjas åtminstone till hvad motionären och petitionärerna begärt, nemligen 2 decimaltum.

Hvad åter beträffar den storlek, som en fångstgill hummer bör ega, så anser Utskottet densamma, i enlighet med motionärens förslag, böra bestämmas till 7 decimaltum, som nära sammanfaller med 20 centimeter eller 8 engelska tum, emedan detta just är det minsta lagliga måttet för till fiske och försäljning inom Storbritannien tillåten hummer. Att mycken fördel skulle genom en sådan bestämmelse tillskyndas vårt hummerfiske, synes för Utskottet ligga i öppen dag.

Någon förlängning af fridlysningstiden för hummerfisket torde icke vara af behovet påkallad. En förändring af nu gällande bestämmelser i detta afseende i så måtto, att denna fridlysningstid afkortas på försommaren och förlänges på hösten, torde måhända vid en blifvande revision af Fiskeristadgan böra ifrågasättas, men då motionärens förslag icke afser något sådant och den i motionen begärda förlängningen af fridlysningstiden, om den blefve genom lag anbefald, icke torde i någon nämnvärd grad komma att bidraga till hummerfiskets förbättring, så anser sig Utskottet icke kunna tillstyrka bifall till motionärens förslag i denna del.

Då det emellertid vill synas, som en längre tid skulle komma att förflyta, innan en ny fiskeristadga kan hinna att utarbetas och blifva till efterlefnad antagen, men det är fara värdt, att en för en del af vår kustbefolkning ej oviktig inkomstkälla kan under väntningstiden komma att utsina, så vida icke något snart göres för att förhindra en sådan olycka, så kan Utskottet icke annat än för sin del biträda den andra delen af motionärens förslag derom, att ett förbud emot fångst af ostron och hummer, som icke innehar en viss, i lag bestämd storlek, måtte snarligen utfärdas, helst som ingen nämnvärd olägenhet lär kunna uppstå deraf, att ett sådant lagstadgande finge gälla intill dess en ny fiskeristadga kan hinna att träda i verket; men då slutligen ett sådant förbud ej blott bör afse fångst, utan äfven försäljning och köp af ostron och hummer, som icke är laggill, hvarom redan i 38 § af Fiskeristadgan, sådan den lyder genom Kongl. kungörelsen af den 10 Mars 1865, finnes bestämdt, så får Utskottet, på grund af hvad nu blifvit anfördt och för vinnande af det med motionen åsyftade ändamål, härmed hemställa,

att Riksdagen ville i underdånighet anhålla, det Kongl. Maj:t, så snart sig göra låter, täcktes till 23 och 38 §§ af nu gällande Fiskeristadga låta göra sådana tillägg, att derigenom all fångst, försäljning och köp af hummer, som i längd icke håller 7 decimaltum

från hufvudets spets och till ändan af stjerten, äfvensom af ostron, som i diameter eller bredd icke håller 2 decimaltum, måtte tills vidare förbjudas.

Stockholm den 6 April 1880.

På Utskottets vägnar:

A. J. LYTH.

N:o 17.

Ank. till Riksd. Kansli den 8 April 1880, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Betänkande N:o 7, i anledning af väckt motion angående underdånig skrifvelse om utarbetande och framläggande för nästa Riksdag af förslag till stadgande, huruvida och på hvad vilkor staten för dess jordegendom må utan afstående af mark deltaga i kostnaderna för jordförbättringar genom vattenafledning.

Uti en i Andra Kammararen väckt och till Utskottet remitterad motion N:o 55 har Herr *Folke Andersson* föreslagit, att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utreda och till nästinstundande Riksdag inkomma med förslag huruvida och på hvad vilkor staten för dess egendomar må deltaga i kost-